Ved

# SØLVBRYLLUPSFESTEN

DEN 23DE NOVEMBER 1881.

Mel: Der var engang en tapper Mand

Jeg gjerne synge vil en Sang
Om Mejer og hans Hanne.
Den skal ej blive meget lang,
Det skal De faae at sande.
Thi hvad kan siges om de To.
Som ikke Alle kjender,
Alt er saa godt i deres Bo;
Hvorhen sig Blikket vender.

Hun gaaer saa stille i sit Hjem
Og freder om de Kjære;
Den Gjerning var for hende nem,
Med Taalmod Alt at bære.
Hun Kvindens bedste Gave fik:
Et kjærligt Sind og Hjerte;
At faae til Tak et venligt Blik
Var Alt hvad hun begjærte.

Han god og trofast er som Faa,
Mod Frænder som mod Venner;
Man kan da meget godt forstaae,
At Alle for ham brænder.
Lidt ilter var han, dog med ham
Hun vandt den største Seier,
Da han fra Løve blev til Lam,
Og elskelig blev Mejer.

Af Børn der vokste op en Flok,
Der neppe har sin Lige.
For hver der kom hun sagde: Nok!
Det er igjen en Pige.
Men da den Sidste Dagen saae,
De jublede af Glæde;
En dejlig Dreng i Vuggen laae;
Af Fryd de maatte græde.

Ja der var Lykke i det Hjem;
Thi Pigerne og Drengen,
I Dyd og Flid gik stadig frem,
Stod tidligt op af Sengen.
Lad os nu tømme vore Glas
Og ønske vi maae sande,
At Alt maae blive helt tilpas
For Mejer og hans Hanne!

A. H.

S. Oettingers Tryk, Kbhvn.